

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Amics-enemics per sempre?

La història. Aix-en-Provence i París, 1848-1889. Paul Cézanne i Émile Zola són amics d'infantesa, al llarg dels anys l'amistat pateix els estralls de dues personalitats antagòniques en la manera d'entendre l'art i la vida.

Les formes. *Cézanne y yo* (*Cézanne et moi*) és un melodrama ambiciós que relata, no una vida famosa, sinó dues: la del pintor Paul Cézanne (1839-1906) i la del novel·lista Émile Zola (1840-1902) units per una amistat que tan aviat els agermana com els enemista. La guionista i directora Danièle Thompson (Monaco, 1942) els fa protagonistes irats d'un film biogràfic amb el segell de *qualité et beauté, Made in France*. Per

tant, bellíssims paisatges i paratges (un deu a la fotografia de Jean-Marie Dreujou), escenes de pugilisme dialèctic entre Cézanne, bipolar egòlatra autodestractiu, i Zola, poeta pobret de mi, que per dir-ho també en termes actuals, trempa amb Podemos, però ejacula votant PP.

Ja des del títol, *Cézanne y yo* juga a l'ambigüitat. Se suposa que el jo és el de Zola, segons la veu en off que sobrevola el relat. ¿Què passaria, però, que aquest jo fos el del mateix espectador?

Aleshores, tot canvia. La pel·lícula arrenca amb els gemecs de Zola lluitant contra la pàgina en blanc, i acaba amb un Cézanne esmaperdut sota la pluja, i la sèrie d'imatges dels seus quadres sobre la muntanya Sainte-Victoire. Així, en haver d'escollir entre un boig i un aburgosat, amb qui em quedo? De manera hàbil, fins i tot acadèmica, la Danièle Thompson ens posa davant els

nassos un dels dilemes insolubles: som a favor de l'individu, o bé de la societat? Disquisicions ètiques, morals i socials al marge, *Cézanne et moi* brinda una suculent *blanquette de veau*, vaja, vedella estofada, amb els opípars Guillaumes, el Canet i el Gallienne, deixant-hi el bo i millor del seu art de comedians amb

ganes de provatures. Bon profit! El fons. Res no dura eternament. I l'amistat de debò, ni al congelador.

La imatge. Cézanne escoltant les diatribes dels seus amics contra ell, arrecerat a les escales de la mansió de Zola.

La frase. "El amor perdona a la traición. La amistad es otra cosa", recorda Cézanne. La confiança és com la virginitat.

La recomanació. Banquet gairebé afrodisíac per a cinèfils tirant a Alfa, tanmateix.

Cézanne y yo

Directora:
Danièle
Thompson.
Intèrprets:
Guillaume
Canet,
Guillaume
Gallienne,
Isabelle
Candellier.
França, 2016.
114'. Funatic
Lleida